

Васіль ЗУЁНАК

КАЧАН
НА П'ЕДЭСТАЛЕ

ГУМАРЫСТЫЧНЫЯ ВЕРШЫ

ВЫДАВЕЦТВА ЦК КПБ
МИНСК—1973

Васіль Зуёнак нарадзіўся 3 чэрвеня 1935 года ў вёсцы Мачулішча Крупскага раёна Мінскай вобласці. Род, вучуўся. Пасля Барысаўскага педагогічнага скончыў яшчэ філфак БДУ імя У. І. Леніна. Як пасталей, вядома, пачалося працунае жыццё. Спачатку Васіль Зуёнак працаваў у рэспубліканскіх газетах. Потым быў намеснікам галоўнага рэдактара часопіса «Маладосць». Цяпер ён — галоўны рэдактар часопіса «Бярозка».

Яшчэ ў пару юнацтва і вучобы, як і кожнага маладога паэта, Васіля Зуёнка запалоніла лірyczная пазія. Ён пээт-лірык і ўжо выдаў зборнікі паэзіі «Красіва» (1966), «Крутаўр» (1969). Адначасова, будучы па натуры педагогам, ён сяды-тады робіць кніжныя падарункі дзецям: «Вясёлы калаурот» (1965), «Жылі-былі пад вадой» (1969), «Любіць прыроду — любіць Радзіму» (1962), «Працай славіца чалавек» (1963).

Калі Васіль Зуёнка прывабілі сатыра і гумар, ён і сам дакладна не можа ўспомніць. Прынёс у часопіс «Вожык» гумарыстычны верш і адразу яго надрукавалі. А як надрукавалі адзін, то за ім і другі. І вось сабралася цэлая кнішка.

Гумар яго прасякнуты цёплай лірyczнай усмешкай, народным жартам, і, безумоўна, ад дасцілнага пяра паэта добра дастаеца розным хвалько, балбатунам, п'яніцам, з якімі чытак пазнаёміца ў зборніку «Качан на п'едэстале».

КАЧАН НА П'ЕДЭСТАЛЕ

— Цуда бачылі ці не?! —
Дзівіца ўсе чиста.
«Два пуды»! —
На качане
Надпіс залацты.

Выступае важна Стась:
Той качан —
Каб зналі —
Ён расціў.
І можа стаць
З ім на п'едэстале!

Аж на пяць вакольных сёл
Хлопец пахваляўся,
Ды на выстаўку казэл
Вечарам забраўся —

Да капусты акурат...
Хоць было і ўлішкі —
З'еў рэкорды экспанат,
Нават з качарыжкай!

Звенявы і брыгадзір
К Стасю прымчали:
— Ты ж на выстаўку, глядзі,
Зноў прынось качанне...

«Зноў прынось!»
А возьмеш дзе?
Пуста ў Стася
На градзе...

Ён рэкорда цэлы год
Мужна дабіваўся:
Хоць быллём зарос гарод,
А качан удаўся!

Ды такая вось бяда
Страла рэкардыста —
Памаўзлівы барадач
Славу згрыз начыста!

ТРАГІКАМЕДЫЯ

Для тых, хто не ведае,
як судзілі Мар'яна чатыры Ивани

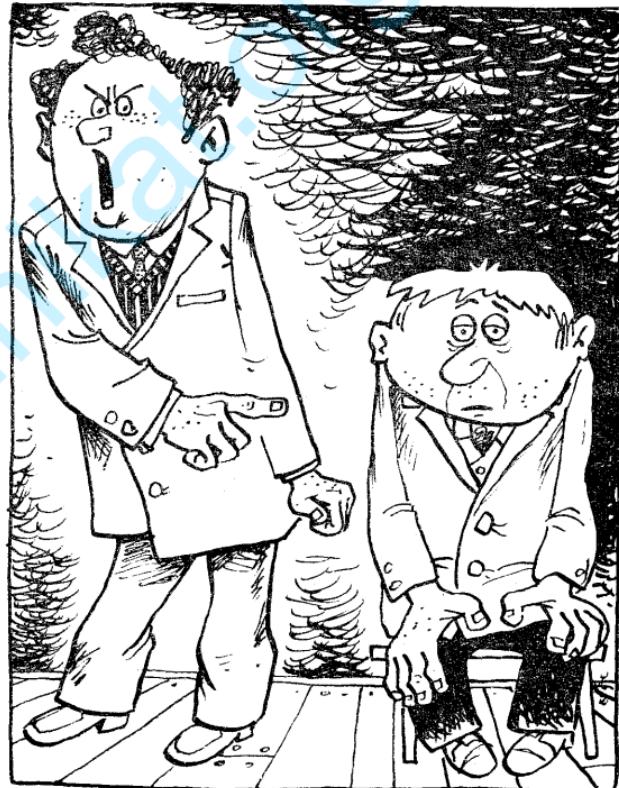
Прышла пісулька ў райспажыўсаоз:
«Ну, гэта ўжо, як ёсць,—адзін канфуз:
Ды прыбярыце ж вы да рук Мар'яна,
Няхай штодня не швэндаеца п'яны».

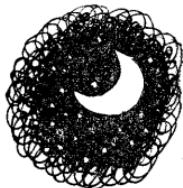
І вось ідзе на прафсаозны сход
Падняты па трывозе ўесье народ...

— Таварыш, так сказаць, наш у бядзе,—
Сам старшыня Иван пад нос гудзэ,—
Падсобім жа Мар'яну мы, як брату,
Змагацца з зеллем д'ябальскім,
праклятым!..

А потым хлоща браў у абцугі
Бывалы чалавек—Иван другі:
— Заўжды цябе, Мар'ян,
падводзіць крэда:
«Дай выпіць—абыдуся без абеда».
Скажу табе, мой браце, я адкрыта:
Без закусі—грамулькі не бяры ты.
Калі як след, ад пузы пад'ясі,
Наступны гляк тады ўжо, брат, прасі...

Івану трэцяму—
трымаць прамовы груз
(Ну, распячэ ён райспажыўсаоз!):

— Хоць мне Мар'ян, як ёсць,
ні сват, ні брат
(Мар'ян унурыйся, схаваў пагляд),
А ўсё ж шкада... бо хлопець — малады,
Співаліся і мы ў яго гады.
А зараз лъе каторы, нібы ў лейку,
З застолля выйдзе — п'яны на капейку.
Дык вывад зробім, думаю, такі:
Хай вучачца ў старэйших блазнюкі!

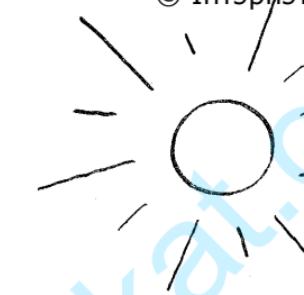
А старшыня ўсё зіркае ў палеру,
Пытаецца:

— Якія ёсць намеры?
— Ивана падтрымаць —
дыштаўце кропку! —
Іван чацвёрты выгукнуў таропка.

Пасля ж, калі Ивана падтрымалі,
Да магазіна дружна шыбавалі...

Назаўтра зноў вялікі сход збираўся:
Іван (які — не знаю) налізаўся.

Я думаю, ці варта тут казаць:
Пара б тых «суддзяў» за каўнер узяць.

ГАРБУЗ

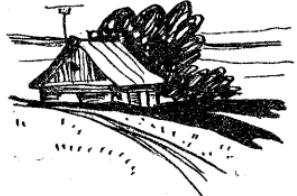
З шалупінем калі тыну
Гарбузінку хтосьці кінуў.
А вясной
Усім на дзіве
Тое зернятка ўрадзіла!

Цесна стала на градзе.
— Хай на тын гарбуз ідзе,
Так рапшила грамада.
І гарбуз сказаў:
— Гайды!

За тыніну зачапіўся —
І палез, палез увысі.
З кожным днём гарбуз таўсцее.
Ды на сонейку жаўцее.
А як вырас, растваўціе —
Ні з кім знацца не схацеў.
— Гэй вы, — кажа, — драбяза,
Паважайце гарбуза!
Я — нікога не боясся,
Сонцу ў свяякі гаджуся!

Пасля слоў гэтых тыніка
Затрымцела, як былінка:
Храс! — і бразнуўся гарбуз.
Быў хвалько —
Застаўся друз.

ВЕЧАРАМ НА ПРЫЗБЕ

Дзень
кнігу
ціха

дагартаў...
«Раман» закончыўся віярка:
Адна — збіраеца ў свінкарі,
Другі — начальствам сёння стаў.

Якім начальствам! — драбяза:
Загадчык пункта племянінога...
— Ты, Клаўдзя, як той казаў,
Каб так сказаць, дык і нічога...
Але,
абмеркаваўшы ўсё...
— Як хораша пляоць вяснянку!..
— Эт, хтось вішчыць, як паразе,
Сказаць, някормленае зранку...
Дык вось, абмеркаваўшы так,
Ну, словам, гэткім самым чынам...
— А зорак, глянь! Нібы мастак...

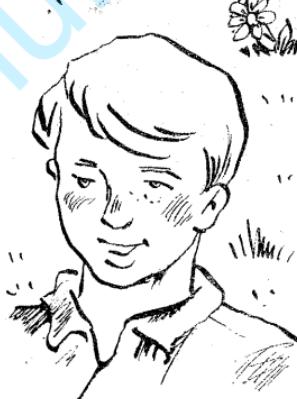

— Ды не трашчы ты без
прычыны!..

Інтэлігэнцыі у нас—
Каб незамужній — малавата:
Дакторка трапіла — і раз! —
Як кажуць, аграном сасватаў.
Я ж пры работе пры сваёй!..
— Ах, дурачок ты мой чубаты!..
— Што, што?! Не надта о-ё-ёй,
І розум мой, таго: не кратай!
— Вунь знічка коціца!

Хутчэй
Жаданне лепшшае загадвай!..
— Да, гэта во... яно яшчэ,
Сказаць, запраўлю ўсёй
брыгадай!..

...Дзень
кнігу
ціха
дагартаў...
«Раман» закончыўся няярка:
Адна — збіраенца ў свінаркі,
Другі — начальствам сёння стаў...

НІБЫ ЗА СТОЛ Б Я С Е Д Н Ы

Нібы за стол бяседны —
дзвёры нацята
У бярозавае ўзлессе за ракой:
Без стуку — цецярук,
сарака — пáпытам,

Гракі-манахі — чорнай талакой.
Ідзе парадкам

культывяснакампанія:
Пазапаліла лотаць ліхтары,
Сон-снегавік званкі

наладэй раниці,
Дразды — свісткі
з лазовае кары,

Мак затаўкае змена камарыная,
На леспічоўцы

певень задурыў:
Махнүу крылом на слепату

курыную —
Тры ночы не начуе ў двары,
Шчупак на перасце бузуе

сінь бясхмарную,
І лектары лясныя —

салай
Дачытваюць брашуркі
папулярныя
Аб дружбе, аб каханні, аб сям'і.

СТУДЭНЦІ ЧАМАДАН

Можа хто і пасмиецца з верша:
Вось хлапец знайшоў здзівіць
чым свет!
Толькі ж гэтак я кажу не першы:
— Чамадан мне — як курцу кісет.
Паглядзі — чаго няма ў ім толькі:
Тут Купалы книжка і Бальзак,
Тут буфет студэнцкі мой,
паколькі
Без яго не пражывеш ніяк.
Праўда, як стыпендыйя знікае,
І буфет тады пусцеё ўміг,
Бо ніхто у нас не замыкае
Чамаданы ад сяброў сваіх.
А калі машины спадарожнай
Я дамоў імчу на пару дзён,—
Хіба ж мне без чамадана можна?
Дазарэзу тут патрэбен ён.
Па дарозе дрогкай газік скача —

Чамадан мой крэслам можа быць...
Тут і паshanцуе мне, няйнайчай,
Для дзяўчыны месца уступіць.
А дамоў прыедзь —

маленькі брацік
Завіхацца ля яго пачне,
Самы заклапочаны у хаце,
Каб знайсі у ім што пасмачней...
Так заўжды, дарогаю б якою
Ты, студэнці лёс, мяне іі вёў —
Гэты чамадан вазьму з сабою,
Як багацце першое сваё.
Не бяда, што крыху абшарпаны,
Але ж служыць ён не толькі мне.
І на бляск пузатых чамаданаў
Я яго не прамянняю,
не!..

ЧУБІЦЬ, ХТО ЛЮБІЦЬ

Помніш: у гады дзяцінства смехам
Бацька мой цябе нявесткай зваў.
І было ж сябрам з таго пацехі!
Ну, а я— дзявацца дзе, не знаў,
Бо праходу хлопцы не давалі,
Клікалі заўжды мяне «жаніх!»
І са смехам «горка» ўслед
крычалі...

Мне ж было, відаць, гарчэй
за ўсіх...

Каля хаты вашай я паспешна
Бегаў, бы ў далоніх жар насту,
Каб убачыць мог любы наасмешнік,
Што з табой не знаюся зусім.
Штурхануў не раз цябе, бывала —
І стараўся там, дзе больш сяброў.
Ты ад крыйдлы слёзы выцірала,
Ды не бетла скардзіцца дамоў...
Ці не гэтак сама хтось «галубіў»
Смехатунку, што цвіла-расла
З прыгаворам:
«Чубіць той, хто любіць»?..
...Чубіў, чубіў ды
сватоў прыслаў!

РЫБАК і РЫБАЧКА

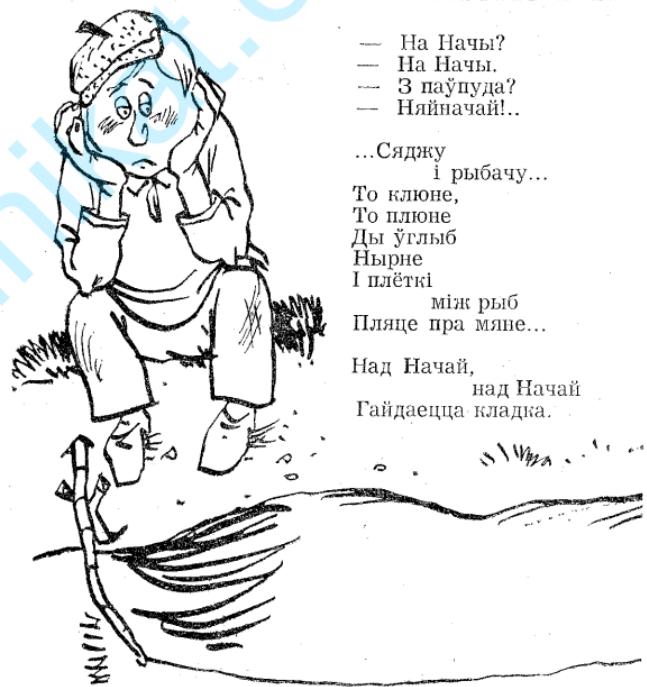
— На Начы?
— На Начы.
— З паўпуда?
— Няйначай!..

...Сяджу
і рыбачу...

То клюне,
То плюне
Ды ўглыб
Нырне
І плёткі

між рыб
Пляце пра мяне...

Над Начай,
над Начай
Гайдaeцца кладка...

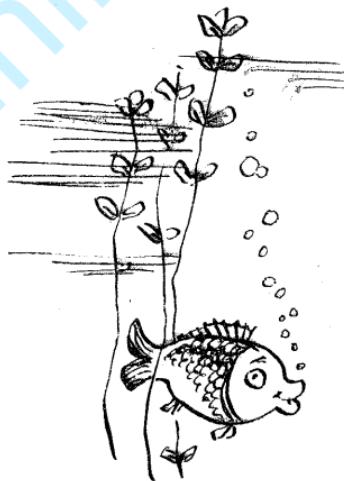

— Дзень добры!
— Дзень добры...
— Не ловіцца?
— Гладка...

А слова
да слова —
Гатова
размова...
Гуляе улou мой,
Цікуе і судзіць...
І клёву сягония
Няма
І не будзе.

Вісяць над вадою,
Сумуюць будоўі...

СТАРЫ ЦЕЦЯРУК

Нотным кавалерам
Ходзіць па чысціку,
Ля малодкі шэрай
Сцелецца лісцікам:

— О, з цяцер цяцера,
Перад боем
Прысягаю пер'ем:
Станеш маёю!
Быў і буду богам я
На такавішчы.
За цябе —
любога
Спляжу,
знішчу.
А яна,
шэрая, —
З цяцер цяцера:
«Квох» ды «квох», —
не веру я.
«Квох» — не веру...

— «Квох» ды «квох» —
смяялася —
Нарабіла сораму...
Сэрца ўзбушавалася
Пад крылом чорным!
І сышлася сіла —
Грозныя супернікі.

Захвасталі крылы,
Як у лазні венікі.
За адзін золак
Перамог
 такі ўсе,
Урачыста-голы
Перад ёй з'явіўся...
Ні штаноў, ні фрака...
Дзе краса былая?..
— Хто ты,
 небарак?
Знаць цябе не знаю!
— Гэта ж я!..
 З бойкі!..—
Цецярук клянеца.
А яна
 як войкне,
Як засмяеща,
А яна,
 шэрая,—
З цяцер цяцера:
— «Квох» ды «квох»,
 не веру я.
«Квох» — не веру...

ЛЕТНІЯ ЯМБЫ

1.

Нарэшце, горад расхліснуў каўнер, —
Здаецца, бег бы ў рэчку, як спрасонак!..
Пенсіянер перасяліўся ў сквер,
Персоны ходзяць з ценем парасонным.
Сплюваюць потам мінскія «маржы»,
І шыльду — перажытак зімнай моды:
«Здароўе загартуй і зберажы» —
«Маржыны» клуб змяніў на «Піва —
воды».

Самлелыя, стаяць мастоў быкі,
І горад азіраеца навокал:
Асфальт, асфальт—плыве ва ўсе бакі,
Ні Белавежы тут, ні Налібокаў...
Ссівела Баравое ад дымоў,
Над Вячай не відно дубоў вячыстых...
І ўсё ж туды з ячэйстых дамоў
Ірвуцца аднадзённічыкі-турысты.

2.

І хто там Крым расхвальвае яшчэ?
Пад Мінскам сонца больш,

чым на курортах:

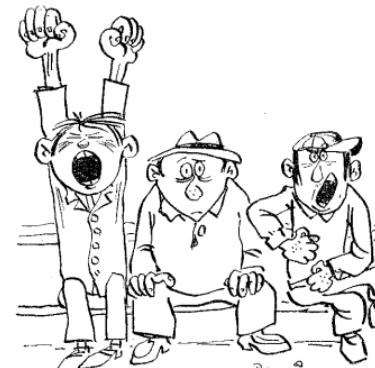
За дзень так нашчадруе, напяча—
Дамоў прыедзеш падгарэльм чортам!..
Вальней разнасцеј дзвёры, электрычка!
На ўлонне цягне песіміст харчы,
У аптыміста—без размаху звышка:
Ён з будай—дых і з юшкаю, лічы...
Ускочыш у вагон, як у агонь,
Куды б, глядзіш, нагу так-сяк
паставіць.
Разлазіцца па швах электраконь...
На дол злязаеш—убакі хістае.

Падсокамі імчышся, каб паспець,
Каб адхапіць ля речкі лепши кавал.
А на плячах—рукзак, нібымядзведзь,—
І што ён зараз думае, цікава?..

3.

Паўгорада прывабіў пругкім звонам
Маленькі мяч з пукатымі грудзьмі.
Вясновы плён: сланечнік стадыёна,
Як семкамі, запоўнены людзьмі.
Вясёлая раскручваецца драма:
«Відовішчаў і хлеба!» Ёсьць ўсё...
На ваш алтар, «Тарпеда» і «Дынама»,
Запал свой і эмоцыі нясём.
Абводкай хітрай ашаломлен шэльма,
Чынуша—абаронаю глухой.
А на табло мігаюць сквапна бельмы:
Гульня без пераможцаў—па сухой.

Сезон нулямі зноў адкрыла лета...
 Идуць з азартам згаслым у вачах
 Балельшыкі — пакутнікі, паэты —
 Пустога ўсё ж, па сутнасці, мяча...

4.

Мне ў леце люба сталаасці пара:
 Камбайнаў спелы і паважны рокат,
 Ільноў купанне ў сонечных вірах,
 А на таках — мяхі па-брацку ўпокат.
 Трывожыць думы халадок начны
 І дзень, калі па-жнівенску сагрэты
 І сенажаць, і ціхі плёс рачны,
 І сцірты — залатыя вехі лета...
 Ажыны дух блукае па ярах,
 Баравікі праз мох ірвуцца ў поце.
 І мухаморы ў ельніку гараць,
 Да кладней, аж згараюць на работе...
 Я заблуджуся ў жнівенскіх лясах,
 Махну зліблёным крыллем ля аблокаў,—
 І павуцінка ў чорных валасах,
 І да адлёту журавоў далёка.

ЧЫРВОНЫЯ БОТЫ

Кулічок з кулачок,
 А нагамі ўдаўся:
 Каб не вузкі армячок —
 З буслам бы зраўняўся.

Рост не ў рост, як ля спіны
 Цісне — аж да колікі.
 А штаны — хіба штаны:
 Да калена толькі...

Кулічыху смокча злосць:
 — Вунь у качкі — качар,
 У бусліх бусел ёсць,
 Толькі мне няўдача:

Трэба ж век пражыць
 з такім —
 Ні красы, ні сілы, —
 Ходзіць, плача ля ракі,
 Заламаўшы крылы.

Уздыхнуў кулічок:
 — Ат, жыццё — не гора, —
 Кінуў вобзэм армячок
 І пайшоў да бору.

Пад ядлоўцавым кустом,
 Каб ніхто не высадчу,

Жыў кравец

Іголак Сто,
А, мабыць, і Тысяча.

Вожык выкрай разаслаў,
Надпусціў улішку.
Фрак пашыў, як у бусла,
З белаю манішкай.

— Апранайся, кулік,
Топай на балота!
А кулік зноў панік:
Не хапае ботаў.

— Пачакай, надыдзе час,—
Вожык разважае,—
Як буслы ляціць ад нас —
Боты пакідаюць.

Бо лягчэй, як ні кажы,
Басанож ляцець ім...
Хопіць ботаў — не тужы! —
І табе, і дзецям.

Купіны пабраў на ўлік,
Дзе маглі быць сховы;
Выглядае ўсё кулік
Боты
бусловы.

Жонка ў вырай уцякла,
Грэецца на сонейку,
Вожык лапаю буслам
Памахаў з сасонніку...

Кулічок, кулічок,
Аблінялы, рыжанькі,
Па куп’і скок ды скок,
Сабірае дрыжкі.

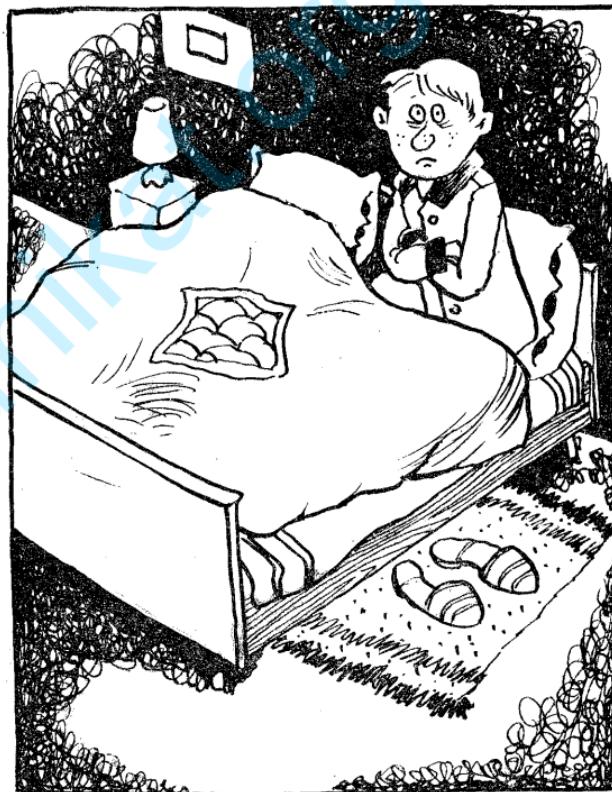
І, нарэшце,—
прычакаў:
У снягах балота...
Падвялі кулічка
Чырвоныя боты.

ДВА ЖАРТЫ ПРА БЯССОННІЦУ

...На трэцім дзесятку

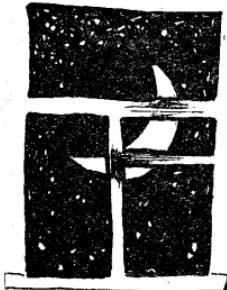
Кашаль не таўчэ,
і не ныноць косці.
А сон — от жа чорт! —
ні ў вока не лезе...
Усхапіўся:
быццам попікам хтосьці —
Пад бок,
як некалі на начлезе.
От жа чорт...
Пад падушку зірнуў, пад ложак...
Жонка?...
Не-е, — спіць, як святая...
Пачакай, пачакай,
ці не ён патрываўжыў? —
Час падходны якраз:
світае.
Так і ёсць!
От жа чорт: на маладзіку
Вунь —
смеючыся гайдaeца —
Вясновы настрой мой.
— Злазь!
— Пачакай да раніцы!..

...На чацвёртым дзесятку

Мне сягоння не спіца,
І ўчора не спалася...
Можа сквапнасць
лісіцай
Лезе: «Мала ўсё», «Мала ўсё»?
Мо, як пень, закахаўся
Па лысіну самую,
Што прыпудрыць стараўся,
Каб не ззіла рэкламаю?
Ці слябы адцураліся—
Не заманіш і чаем?
Ці ў сям'і амараліцу
Сусед прыкмячае?
Ці няма ў працы ладу—
Прытаміўся, нахоба?
Дык, здаецца ж, парадак
І нічога такога...

...Як і ўчора не спалася—
Зноў не спіца сягоння...
Недзе сорак падкралася—
І з парога не згоніш...

НАСТРОЙ

Сакавік, сакавік
Цягне дзеевак за язык...

Ходзіш і зайдросціш
дваццацігадовым,
Слухаеш няўцягна іх вясёлы шы забет.
Позірк сэрцабойны — цяжар шматпудовы,
Кепілавае слоўца — нібы горкі чизмер.
Ва ўспамінах вокліч круціца назолай:
«Эх, як позна-позна і як ража-рана»...
І ў каго ж бы гэта папытаць дазволу,
Каб на дзень хоць збечы
ад гадоў-тыранаў?

Сакавік, сакавік,
Памажы мне, чараўнік!

Толькі ж ці паслушаў
ласкатун дзязвочы!..
Па лядку вясновым адзвінёў падковай,
Нават не спыніўся, ні на крок
не збочыў,
Праляцеў, не глянуў —
дзень сакавіковы.
Даганяй, як хочаш...
А вярнуць — не ўдасца.
З тым, што прамінула,
не чакай сустрэчы.

Некаму другому— па вясновай ласцы—
Цені летуценні ў ахінаюць вечар.

Сакавік, сакавік
Не бярэ мяне на ўлік.

Што ж, яго не стану
 я трymаць за хлясцік—
Пralятай, імчыся, хмельнае насенне!
Хіба я не ведаў, што такое щасце?
Мне вясна прысніца на асеннім сене!..
Хіба ў гэтым свеце не чакае хтосьці?..
Са шпаком гамонім змоўным
 перасвістам:
Ці ў вясны бываў я не жаданым госцем
I ці толькі радасць—тая,
 з першым лістам?

Сакавік, сакавік—
Сум, як снег вясновы, знік.

ХОЧАЦЕ ВЕРЦЕ,

ХОЧАЦЕ НЕ

З народнага

Хочаце верце,
Хочаце не:
Лесам ісці
Давялося мне.

Чую: нібыта
Пішчыць вяпрук,—
Мусіць, напалі ваўкі!
Выламаў я
Бярозавы сук,
Кінуўся да ракі.

Хочаце верце,
Хочаце не:
Сваль вачмі
Гляджу я —
Бераг увесь
Ад крыві счырванеў:
Воўк
Камара
Свяжуе.

Як перайсці,
Уратаваць бедака? —
Надта ж глыбокая
Наша рака.

Хочаце верце,
Хочаце не:
Ёсьць галава
На пляячах у мяне.
На галаве,—
Нібы лес, валасы...
Згробны ў руку
Чупрыну,
Сам сябе я
Крутануў тры разы,
Цераз раку
Перакінуў!

Хочаце верце,
Хочаце не:
Бераг —
Дрыгва дрыгвою —
З разгону,

Са смакам
Мяне як глыне
Проста ўсяго,
З галаво!

Хацеў адкапацца —
Рыдлёукі няма.
Да вёскі я хуценька
Пашыбаваў.
І хочаце верце,
Хочаце не:
Покуль прыбег,
Адкапаўся,
Згінуў камар,
Перастаў звінець,
А воўк —
У хмызняк падаўся.

Адны камарыныя
Косці ляжаць...
Няма як з-за іх
Касіць сенажаць.

Злующа касцы:
— Ах ты гэткі, сякі!..
Давай я ўсе косці
Цягаць да ракі.

Запрудна, ўзнялася
З касцей камарыных,
Рака разлілася,
Як вокам акінуць...
Я, праўда, не быў там,
Расказвалі мне...

Дык хочаце верце,
А хочаце не.

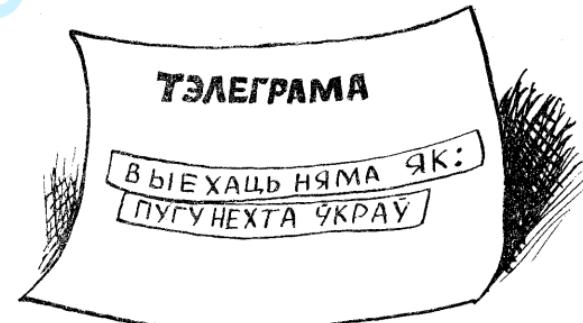

ЕХАУ ДЗЕД ДАДОМУ...

Пэўна, вас не ўражу:
Дзе мой — праста дзед.
Пры вусах паважных
І пры барадзе.
Да навукі прыткі,
З тэхнікай дружкү.
Толькі пераятку
У транспарце не зжыў, —
Ні табе аўтобус,
Ні табе цягнік:
Дзед сваёй асобай
На кані прывык.
Трэба на вяселле? —
Дружкі ды радня
На машыну селі...
Дзед запрог каня.
Гэтак і дадому
Пакацілі ўсе.
Ну, а дзед, вядома,
У развалкі сеў.
Лейцы напружынў,
Глядзь — бяжыць дружбак:
У палку служылі
Разам як-ніяк!
— Да заехаў вось бы
На хвілінак піць...
Дзед уважкү просьбу:
Трэба начаваць...

Потым клікнуў цёзка,
Потым кум ды сват...
Ехаў дзед праз вёску
Тыдзень акурат.
Тут і перазовы
Падаспелі ўслед.
— Эх, гуляй, кірзовы! —
Тунтуў ботам дзед.
Бабцы, нібы з раю,
Тэлеграфаваў:
«Выехаць няма як:
Пугу нехта ўкраў».

Толькі бабка знала,
Дзе яе шукаць:
З пугай выбягала
Дзеда сустракаць.

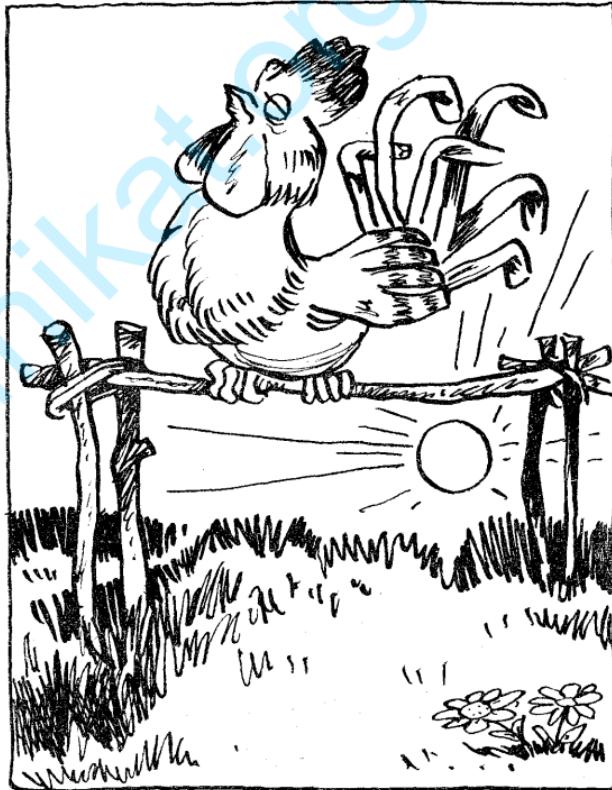

МИНІ-МИНЫ

...На курсанці

Да дзесяці ўвесь птушнік
спаў учора.
І не таму, што певень недарэка,
А проста ён без нот і дырыжора
Цяпер не хоча нават кукарэкнуць...
Бо сам індык запэўніў,
Што талент ёсьць у пеўня.

...На паэтычнай сустрэчы

І змог жа, чорт, паставіць
так паставу!

Здаецца—

Пушкіну
ён, сама меней, брат.
Ва ўсім аж ззялоць генія праявы.
Вось толькі верш...

крыху псуе парад.

...Пасля прэміяльных

Боль — абручамі
На галааве.
Перад вачамі
Сялёдка плыіве,
Келіх, як цынік,
Ззяе луской.
Пад лыжачкай — ціна
Смагі марской.
Сэрца, бы корак,
Ірвецца з грудзей,
Вялая змора
Успаміны вядзе...
Рубель пакамечаны...
І драбяза...
Цяжка. І нечага
Жонцы сказаць.

...На вяселлі

Цэлы дзень гуло вяселле,
Шмат пілі, не меней елі.
Малады не адставаў,
Сваё шчасце абмываў.
Так намыліўся,
намыліўся—
Жонку ўзяць дамоў забыўся.

З М Е С Т

Качан на п'едэстале	3
Трагікамедыя	6
Гарбуз	9
Вечарам на прызбе	10
Нібы за стол бяседны	13
Студэнцкі чамадан	14
Чубіць, хто любіць	16
Рыбал і рыбачка	17
Стары цецярук	20
Летня ямбы	23
Чырвоныя боты	27
Два жарты пра бяssonніцу	30
Настрой	33
Хочаце верце, хочаце не	35
Ехаў дзед дадому...	38
Міні-міны	40

Рэдактар І. ГРАМОВІЧ

Тэхнічны рэдактар Г. Афанасьева Карэктар І. Голубева
 Маастыкае афармленне і макет С. Волкова

Зададзена ў вытворчасць 19/II-73 г. Падпісана да друку 10/IV-73 г.
 Фармат 70×108 $\frac{1}{3}$. Фіз. друк. арк. 1,5. Ум. друк. арк. 2,1. Ул.-выд.
 арк. 2,75. АТ 07622. Тыраж 22 984 экз. Зак. 122. Цана 10 коп.

Ордэна Працоўнага Чырвонага Сцяга друкарня выдавецтва ЦК КП
 Беларусі. Мінск, Ленінскі праспект, 79.